

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010287
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1415010287.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného G. W., rod. Z., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 22.02.2022, sp. zn. 3T/106/2015, na verejnom zasadnutí konanom 21. februára 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný

G. W., rod. Z. nar. XX.XX.XXXX v O., bytom B. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

od presne nezisteného obdobia mesiaca máj 2011 na rôznych miestach v Bratislave zavádzal poškodenú R. P. tým spôsobom, že obžalovaný od poškodenej R. P. pod zámienkou bližšie nešpecifikovanej transakcie ohľadne odkúpenia bytu jeho sestry, sľubovania spoločnej budúcnosti a zabezpečenia kúpy spoločného bytu v Prahe a pod zámienkou vybavenia futbalovej školy v Nemecku pre syna poškodenej, dosiahol, že poškodená, domnievajúc sa, že tvrdenia obžalovaného sa zakladajú na pravde,

- poskytla obžalovanému dňa 24.06.2011 v Bratislave finančnú hotovosť vo výške 36.600,- eur, pričom mu zriadila na základe jeho požiadavky dispozičné právo k svojim účtom č. XXXXXXXXXXX/XXXX, XXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXX/XXXX a obžalovaný následne zneužíjúc dispozičné právo k účtu poškodenej R. P., zriadené poškodenou v dôsledku jej zavádzania zo strany obžalovaného vyššie uvedeným spôsobom,

- dňa 24.06.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. na Eisteinovej ul. v Bratislave,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 4.600,- eur a vo výške 10.000,- eur v pobočkách Tatra banky, a.s. nachádzajúcich sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 10.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 17.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 600,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave, na Vajnorskej ulici,

- dňa 17.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave,
- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa na Križnej ulici v Bratislave,
- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 8.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave, na Vajnorskej ulici,
- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 130,- eur v pobočke Tatra banky, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 700,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 03.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 1.500,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 3.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 09.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 400,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 11.08.2011 v presne nezistenom čase uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,
- dňa 16.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 39,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave, a takto získané peňažné prostriedky použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil poškodenej R. P. celkovú škodu vo výške 86.469,- eur, a konal tak napriek tomu, že rozhodnutím Krajského súdu Košice sp. zn. 3T/44/99 zo dňa 16.01.2001 bol uznaný za vinného aj zo spáchania trestného činu vydierania spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k § 235 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením do I. NVS vo výmere 33 mesiacov.

t e d a

- na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil takým činom značnú škodu,

č í m s p á c h a l

- zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s požitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 5, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenej R. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., Z. X/XX, škodu v sume 86.469,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa poškodená R. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., Z., so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

B. rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 22.02.2022, sp. zn. 3T/106/2015 bol obžalovaný G. W., rod. Z. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času mesiaca máj 2011 do 16.08.2011 na rôznych miestach v Bratislave, vrátane miesta trvalého bydliska poškodenej R. P., nachádzajúceho sa na ul. B. I. XXXX/XX v X., zavádzal poškodenú R. P. tým spôsobom, že obžalovaný od poškodenej R. P. pod zámienkou odstránenia bližšie nešpecifikovanej prekážky brániacej v predaji bytu nachádzajúceho sa na X. ul. č. X v X., sľubovania spoločnej budúcnosti a zabezpečenia kúpy spoločného bytu v Prahe a pod zámienkou vybavenia futbalovej školy v Nemecku pre syna poškodenej, dosiahol, že poškodená, domnievajúc sa, že tvrdenia obžalovaného sa zakladajú na pravde,

- odovzdala obžalovanému dňa 08.06.2011 finančnú hotovosť vo výške 14.550,- eur v obchodnom centre Polus na Vajnorskej ulici v Bratislave,

- odovzdala obžalovanému dňa 24.06.2011 v Bratislave, na Kamennom námestí, na parkovisku pri OD TESCO finančnú hotovosť vo výške 36.600,- eur, a zriadila obžalovanému G. Z. na základe jeho požiadavky dispozičné právo k svojim účtom č. XXXXXXXXXXX/XXXX, XXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXX/XXXX a obžalovaný zneužívajúc dispozičné právo k účtu poškodenej R. P., zriadené poškodenou v dôsledku jej zavádzania zo strany obžalovaného vyššie uvedeným spôsobom,

- dňa 24.06.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. na Eisteinovej ul. v Bratislave,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 4.600,- eur a vo výške 10.000,- eur v pobočkách Tatra banky, a.s. nachádzajúcich sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 10.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 17.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 600,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave, na Vajnorskej ulici,

- dňa 17.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave,

- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa na Krížnej ulici v Bratislave,

- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 8.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre Polus v Bratislave, na Vajnorskej ulici,

- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 130,- eur v pobočke Tatra banky, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 700,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 03.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 1.500,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 3.000,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 09.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 400,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 11.08.2011 v presne nezistenom čase uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave,

- dňa 16.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 39,- eur v pobočke VÚB, a.s. nachádzajúcej sa v Auparku v Bratislave, a takto získané peňažné prostriedky použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil poškodenej R. P. celkovú škodu vo výške 101.019,- eur, a konal tak napriek tomu, že rozhodnutím Krajského súdu Košice sp. zn. 3T/44/99 zo dňa 16.01.2001 bol uznaný za vinného aj zo spáchania trestného činu vydierania spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 235 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením do I. NVS vo výmere 33 mesiacov.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému G. W., rod. Z., podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s požitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej R. P. škodu vo výške 101.019,- eur.

Napokon podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú R. P. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie (malo byť na civilný proces).

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote upravenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku podal odvolanie obžalovaný G. W., rod. Z. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku. Odvolanie smerovalo tak voči výroku o vine, ako aj voči výroku o treste a náhrade škody a napokon aj voči konaniu, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo.

Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil viacerými písomnými podaniami, ktoré vyhotovil osobne, ako aj písomným podaním urobeným prostredníctvom svojho obhajcu, ktorého si zvolil v priebehu odvolacieho konania.

V jednotlivých vlastných písomných odôvodneniach svojho odvolania obžalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok je nezákonný, nakoľko prvostupňový súd nerešpektoval zrušovacie rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý nariadil, aby prvostupňový súd získal dodatočný súhlas podľa § 32 ods. 1 zákona č 154/2010 Z. z. na výkon trestu právoplatne uloženého rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 09.07.2013, sp. zn 41/77/2013, nakoľko mu bol uložený iný samostatný trest odňatia slobody, vo vzťahu ku ktorému prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu. On sám pritom na základe žiadosti súdu mohol súhlasiť s neuplatnením zásady špeciality, čo sa nestalo. Uloženie dvoch samostatných trestov odňatia slobody dvomi rozsudkami vo výmere 7 rokov a 2 roky je tak neprimerane prísne. Napadnutý rozsudok je taktiež nezákonný z dôvodu porušenia práva na obhajobu, nezákonného postupu v časti dokazovania, z dôvodu podstatných chýb v konaní, ako aj so zreteľom na pochybnosti o správnosti skutkových zistení, pričom prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Napadnutý rozsudok neobsahuje v odôvodnení také skutkové zistenia, ktoré by boli prejednávane na niektorom z hlavných pojednávaní konaných v dňoch 03.12.2020, 04.05.2021 a 22.02.2022. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že výpoveď poškodenej R. P. je v odôvodnení rozsudku zmenená, rovnako ako aj výpovede svedkov J. P., G. O. a Y. J.. Prvostupňový súd neodstránil podstatné rozpory vo výpovediach poškodenej R. P. a uveril jej ničím nepodloženej výpovedi, ktorú 6 krát zmenila pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.12.2020, kde doslovne opätovne anulovala svoje tvrdenie pri podaní trestného oznámenia, kde ho obvinila, že boli dohodnutí na tom, že ju bude vopred informovať o jeho výberoch. Z tohto dôvodu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol vo veci tak, že ho v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodí spod obžaloby. Obžalovaný poukázal aj na to, že súd vychádzal z domnienok a z ničím nepodložených tvrdení poškodenej o ich spoločnej budúcnosti v Prahe, pričom poškodená ani nevedela uviesť, kde a koľko mal stáť napríklad byť v Prahe. Sudca tiež zmenil výpoveď svedkyne, keď uvádza, že ona vykonala výber peňazí dňa 24.06.2011 v sume 36.600,- eur, nie obžalovaný a odovzdala mu ich na Kamennom Námestí v Bratislave, čo je podstatný rozpor v jej tvrdení na hlavnom pojednávaní konanom 03.12.2020, kde do zápisnice uviedla, že za jej prítomnosti obžalovaný vybral sumu 36.600,- eur. Hlavným a podstatným dôvodom pre rozhodnutie súdu bolo to, na aký účel poškodená zriadila dispozičné právo obžalovanému. Hoci poškodená ho obviňovala z toho, že ju mal informovať o výberoch vopred, neexistuje žiadny dôkaz,

podklad alebo svedok o tomto tvrdení poškodenej. V prípade uznania viny za situácie, že súd uverí tvrdeniam poškodenej, musí ísť o také dôkazy, že je z nich možné vyvodiť len jediný záver a zároveň sa musí vylúčiť možnosť, že sa celý prípad mohol stať inak, čo v tomto konkrétnom prípade nenastalo. Podľa obžalovaného výpoveď poškodenej P. nestačí na to, aby sa dosiahla najvyššia miera tzv. rozumnej istoty o vine obžalovaného. Prokurátor postavil obžalobu na mozaike nepriamych dôkazov, ibaže tá musí tvoriť súhrne logickú a ničím nenarušenú a uzavretú sústavu. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nemôže vytvoriť podklad pre odsudzujúci rozsudok. Súd sa nezaoberal pri výpovedi poškodenej P. ani tým, či mala voči nemu predsudky po ukončení ich vzťahu. Poškodená pritom sama uviedla, že pri zriaďovaní dispozičného práva medzi ňou a obžalovaným nebolo nič konkrétne dohodnuté. To znamená, že obžalovaný mohol svojvoľne kedykoľvek čerpať finančné prostriedky z účtu, vo vzťahu ku ktorému bol zákonne riadnym disponentom, čo potvrdil aj predchádzajúci právny zástupca banky Mgr. Z.. Ak by súd alibisticky zobral do úvahy možnosť, že až od augusta mal poškodenej oznamovať výbery, jednalo by sa o výbery od 01.08.2011 do 31.08.2011, a nie aj o predchádzajúce výbery ním uskutočňované. Uvedené tvrdenie poškodenej však nie je ničím, nikým a nikde potvrdené, čo potvrdil aj Mgr. Z., keď uviedol, že poškodená neobmedzila právo obžalovanému, hoci takú možnosť mala. Okresný súd nevypočul svedkov, ktorých je potrebné vypočuť, aby boli odstránené prípadné pochybnosti. Obžalovaný ďalej uviedol, že disponuje informáciou od svedka P. T. o tom, že jeho výpoveď môže zmeniť celkové rozhodnutie o vine obžalovaného, pretože tento svedok má usvedčujúce informácie o účelovom obvinení zo strany P., nakoľko ho navádzala na to, aby jej pomohol, aby jeho mohol súd odsúdiť. Tvrdenia tohto svedka neboli nikým a ničím vyvrátené a ani spochybnené, preto žiadal, aby bol (opätovne) osobne vypočutý a aby bola vykonaná konfrontácia medzi týmto svedkom a poškodenou. Súd tohto svedka nezabezpečil a rovnako ani svedkyňu A., hoci na ich predvolaní trval aj okresný prokurátor. Súd napokon bez súhlasu obžalovaného vec prejednal, hoci on s čítaním svedeckých výpovedí svedkov písomne nesúhlasil. Na tomto základe obžalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovne prejednanie. Obžalovaný v ďalšom podaní opätovne poukázal na to, že prvostupňový súd neakceptoval právny názor odvolacieho súdu, čo iba potvrdzuje nezákonnosť jeho postupu a to aj čo do hodnotenia dôkazov a celej situácie pri disponovaní s finančnými prostriedkami poškodenej. Podľa obžalovaného bol postupom súdu dotknutý na svojich ústavných právach a bolo mu znemožnené produkovať dôkazy na svoju obhajobu. Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, keď nevyhodnotil jeho tvrdenia o poskytnutí sumy 50.900,- eur poškodenej a bezdôvodne prihlíadal iba na jej výpoveď, ktorá bolo vždy iná a vyvíjala sa s úmyslom mu poškodiť a pomstiť sa za rozchod, a dosiahnuť tak nevrátenie ním požičaných finančných prostriedkov. Súdom ustálená škoda čo do dôvodu a výšky neobstojí a nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. Rozhodnutie súdu vychádza z jednostranne vyhodnocovaných dôkazov a to iba v prospech poškodenej a neberie zreteľ na skutočnosť oprávnenosti výberu súm a ich použitie počas spoločného spoluzitia. Je tak nesporné, že finančnými prostriedkami disponoval oprávnene a časť z nich bola použitá na útraty spojené so spoločnou domácnosťou a dovolenkou. Na základe vykonaného dokazovania nie je možné prijať záver, že došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pretože bol oprávnený výbery uskutočňovať. Okresný súd neakceptoval dôkazy z prípravného konania, kde poškodená R. P. tvrdila na polícii dňa 18.08.2011, že s ním bola vopred dohodnutá, že jej bude výbery oznamovať, na hlavnom pojednávaní pri jej výsluchu už ale uviedla, že s obžalovaným na oznamovaní výberov jeho osobou neboli na ničom dohodnutí. Tento konkrétny fakt zaznamenaný na hlavnom pojednávaní ho vyvíja zo žalovaného skutku. V tejto súvislosti obžalovaný dodal, že v prípade, ak Krajský súd v Bratislave pominie právo obžalovaného narábať s financiami „bez“ obmedzení, tak sa obráti na Medzinárodný súd v Štrasburgu pre odopreté právo. Nikoho nemožno odsúdiť za jeho právo, ak môže narábať s financiami na účte, ku ktorému mu toto právo bolo zriadené poškodenou R. P.. Obhajoba pritom poukazovala na podstatne rozpory vo výpovediach poškodenej ohľadne jej tvrdení o oznamovaní výberu obžalovaným vopred, ktoré neboli odstránené. Obžalovaný žiadal odvolací súd o vykonanie výsluchu svedka P. T., ktorý v súčasnosti pracuje v Nemecku, pričom zabezpečenie svedka je v rukách príslušných orgánov (súdu, polície), čo sa nestalo, i keď tento svedok má maloletú dcéru v Bratislave. Obžalovaný tiež v jednom zo svojich podaní argumentoval tým, že ak by súd prvého stupňa obžalovanému ukladal trest správne aj podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, mohlo by to byť pre obžalovaného priaznivejšie, nakoľko s poukazom na § 38 ods. 7 Trestného zákona by sa nepoužili ustanovenia § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona. Súd prvého stupňa aplikujúc asperačnú zásadu by síce obžalovanému ukladal trest v zvýšenej trestnej sadzbe (zvýšil by hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu), k ďalšiemu zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona by však „pravdepodobne“ už nepristúpil, nakoľko by to bolo neprímerane prísne. Súd prvého stupňa mal správne ukladať trest

v rozmedzí 3 roky až 12 rokov a 4 mesiace, pričom neexistujú dôvody pre ukladanie trestu nad dolnú hranicu trestnej sadzby. Na túto skutočnosť obžalovaný poukázal aj z toho dôvodu, že skutok sa mal stať v roku 2011. Plynutím času totiž postupne slabne, až úplne zaniká potreba trestnoprávnej reakcie na trestný čin, a to ako z hľadiska generálnej prevencie, tak i z hľadiska prevencie individuálnej. S otázkou plynutia času a účinkami plynutia času na trestné konanie sa zaoberal aj Najvyšší súd SR v publikovanom rozhodnutí trestného kolégia sp. zn. 1 Tost 12/2012. V tomto smere tiež dodal, že v predmetnej veci mu bolo vznesené obvinenie dňa 09.01.2012, pričom aktuálne je rok 2022, teda už kvôli neprimeranej dĺžke trestného konania by súd mal zväžiť ukladanie trestu mimoriadne zníženého a to podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ak by aj takýto trest neukladal, nemal by trest ukladať nad dolnou hranicou trestnej sadzby. Ďalej obžalovaný namietal, že svoju nevinu nemal možnosť preukázať a skutkový stav tak nebol zistený bez dôvodných pochybností. Za spravodlivé rozhodnutie možno bezpochyby považovať také rozhodnutie konajúcich orgánov, ktoré zodpovedá dokazovanej skutočnosti. Nemožno však dospieť k spravodlivému rozhodnutiu, ak neexistuje podklad umožňujúci spravodlivé rozhodnutie. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.02.2022 odmietol návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka P. T., s čím sa nestotožňuje, nakoľko išlo o dôležitého svedka, nevypočutím ktorého súd odňal obžalovanému možnosť svoju nevinu preukázať. Súd tak nemohol dospieť k spravodlivému rozhodnutiu. Údaje na menovaného svedka už pritom má k dispozícii, a teda je ho možné predvolať z adresy, ktorú obžalovaný zaslal krajskému súdu v predchádzajúcom doplnení odvolania. Vykonanie výsluchu tohto svedka pritom krajský súd nariadil v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku. Skutkový stav bez dôvodných pochybností nebol zistený ani v otázke škody, ktorú obžalovaný poškodenej domnele spôsobil. Nie je zrejmé, z akých konkrétnych dôkazov súd prvého stupňa pri určení škody vychádzal, určite však nevychádzal z výpovede poškodenej, ktorá tvrdila odlišné sumy, ako sú uvedené v skutkovej vete rozsudku. Záverom tohto svojho podania obžalovaný poukázal na to, že súd prvého stupňa vykonal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti bez toho, aby pre takýto postup boli dané zákonné podmienky, v dôsledku čoho vo veci rozhodol predčasne. Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/ až f/ Trestného poriadku zrušil (v celom rozsahu) a aby vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rámci ďalších dôvodov svojho odvolania obžalovaný G. namietal neprimeranú dĺžku konania pred Okresným súdom Bratislava IV a Krajským súdom v Bratislave s tým, že v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/106/2015 už došlo k porušeniu práva, ktoré je garantované Ústavou SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Trestné konanie v uvedenej veci začalo dňa 18.08.2011, to znamená pred viac ako 12 rokmi a 6 mesiacmi. Tým dochádza zo strany štátu k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru tak, ako uvedené porušenia konštatoval Európsky súd pre ľudské práva v rozsudkoch vo veciach Balogh a Adamčo proti Slovenskej republike a Oros proti Slovenskej republike, v ktorých sa sťažovatelia sťažovali na neprimeranú dĺžku konaní na súdoch a správnych orgánoch. Európsky súd pre ľudské práva v oboch prípadoch skonštatoval porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote. V jeho trestnej veci už Krajský súd v Bratislave konštatoval, že došlo k porušeniu práva na obhajobu, ako aj k porušeniam práva na spravodlivý proces pred súdom SR a uvedené konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV dva krát zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku. Ďalej obžalovaný zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu v súvislosti s plynutím času a potrebou trestnoprávnej reakcie na trestný čin s poukazom na už obžalovaným zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ ide o čítanie zápisnice o výsluchu svedka P. T. obžalovaný konštatoval, že táto nemôže byť použitá, nakoľko Krajský súd v Bratislave uznesením z 12.09.2016, sp. zn. 3To/96/2021 zrušil konanie pred okresným súdom Bratislava IV a vec mu vrátil na opätovné prejednanie z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku. Tento dôkaz tak bol vykonaný nezákonným spôsobom a nakoľko menovaný svedok nebol v konaní pred súdom vypočutý, došlo opätovne k porušeniu jeho práva na obhajobu. Taktiež bola porušená zásada kontradiktórnosti a zásada rovnosti zbraní, keďže prvostupňový súd neobjektívne favorizoval poškodenú. Okresný súd ničím nevylúčil možnosť, že sa skutok mohol stať aj inak, ako tvrdí poškodená. Práve fakt, že poškodená v čase, keď sa s ním ešte nepoznala, mala nesplatené pohľadávky (suma 14.103,- eur v súvislosti s bytom a vojenskou správou, úver vo VÚB vo výške 11.040,- eur, úver v CETELEM vo výške 1.200,- eur, pôžička od P. T. v sume 10.000,- eur, úver v Slovenskej sporiteľni vo výške 9.028,- eur) a bola v mínuse viac ako 36.000,- eur voči bankám a 10.000,- eur voči fyzickej osobe, potvrdzuje jeho tvrdenie, že jej požičiaval peniaze, hoci bez zmluvy, nakoľko jej dôveroval. Týmto konaním došlo k nezákonnému postupu a k zvýhodneniu poškodenej bez akéhokoľvek dôkazu. Samotné hlavné pojednávanie, kde vypovedala poškodená totálne chaoticky, zmätočne, nejasne, bez popisu konkrétnych udalostí, mu bránilo klásť jej otázky a brániť sa. Poškodená dej skutku vôbec nevedela opísať a jej vyjadrenie, že

všetko je uvedené v spise, je nepreskúmateľné, arbitrárne a nejasné. Žiadal preto, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný G. W. v odôvodnení odvolania urobenom prostredníctvom svojho obhajcu namietal nevykonanie konfrontácie medzi ním a poškodenou a vo vzťahu k odôvodneniu nevykonania tohto dôkazu zo strany prvostupňového súdu obžalovaný zdôraznil, že pri navrhovanej konfrontácii nejde o opakovanie úkonu, keďže táto konfrontácia pred senátom, ktorý vo veci rozhodol, nebola vykonaná vôbec. Zároveň nejde ani o dôkaz, ktorý by bol nad rámec potrebného zisťovania, keďže poškodená v priebehu celého trestného stíhania neustále menila svoju výpoveď. Aktuálna verzia jej výpovede pred súdom je veľmi nepresná, neobsahuje žiadne detaily a je v priamom rozpore s pôvodným trestným oznámením. V dôsledku neustáleho menenia výpovede je nutné dospieť k záveru, že poškodená nie je dôveryhodná, a preto jej výpovedi nemôže byť pripisovaná žiadna dôkazná sila. Ak teda súd mal za to, že konfrontácia nie je potrebná, mohol tak urobiť výlučne za situácie, že by výpovedi poškodenej neprikladal žiadnu dôkaznú silu, a teda by akceptoval tvrdenia obžalovaného. Ak však súd neustále menenej výpovedi poškodenej mienil uveriť, neexistoval dôvod na nevykonanie konfrontácie. Prvostupňový súd rozhodnutie o nevykonaní dôkazov náležite nezdôvodnil, resp. jeho všeobecné odôvodnenie nie je preskúmateľné. Uvedeným spôsobom došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu závažným spôsobom, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Ďalšou dôležitou okolnosťou, preukazujúcou porušenie práva obžalovaného na obhajobu je skutočnosť, že prvostupňový súd obžalovanému neoznámil zákonným spôsobom rozhodnutie o tom, že ním navrhnuté dôkazy nevykoná. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 22.02.2022 sa uskutočnilo bez prítomnosti obžalovaného. Na tomto pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že súd odmieta vykonať ďalšie dôkazy. V zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku je takéto rozhodnutie nutné oznámiť tomu, kto návrh na vykonanie dôkazu podal, pričom spravidla sa to vykoná ústne po otvorení hlavného pojednávania. V danej situácii však obžalovaný, ktorý podal návrh na vykonanie dôkazu nebol osobne prítomný. V zmysle § 179 ods. 1 Trestného poriadku sa oznámenie robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia. V tejto trestnej veci sa však uvedené uznesenie neoznámilo obžalovanému žiadnym spôsobom, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu závažným spôsobom, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Ďalej obžalovaný poukázal na to, že prvostupňový súd nerešpektoval opakovaný pokyn odvolacieho súdu, aby prvostupňový súd vykonal určené úkony a dôkazy, čím rozsudok zaťažil vadou rozporu so zákonom, konkrétne s § 327 ods. 1 Trestného poriadku. O nesprávosti napadnutého rozsudku svedčí aj fakt, že skutková veta bola v časti údajného odovzdania sumy 36.600,- eur jednoznačne vyvrátená potvrdením banky Slovenská sporiteľňa, a.s. Skutková veta znie, že sumu 36.600,- eur odovzdala poškodená obžalovanému, pričom prvostupňový súd v rozsudku na str. 13 uvádza, že z potvrdenia Slovenskej sporiteľne vyplýva, že sumu 5.000,- eur a 36.600,- eur vyberal obžalovaný a nie poškodená. Je teda proti logike, ako aj proti tvrdeniu poškodenej z prípravného konania, že by tieto prostriedky vyberala poškodená a že by mu tieto prostriedky odovzdala. Prvostupňový súd sa týmto zásadným rozporom výpovede poškodenej oproti listinnému dôkazu nestrannej banky vôbec nezaoberal a dospel k záveru, ktorý je v priamom rozpore s listinným dôkazom. V trestnom oznámení, ktoré osobne podala poškodená dňa 18.08.2011, táto výslovne uviedla, že peniaze z prvého úveru v Slovenskej sporiteľni vo výške 9.000,- eur, ani z druhého úveru vo výške 15.000,- eur obžalovanému určite priamo neodovzdala. Napriek tomu je v skutkovej vete uvedené, že obžalovaný je vinný z toho, že mu poškodená tieto peniaze odovzdala. Ďalej poškodená uviedla, že si zobrala tretí úver a to vo výške približne 23.000,- eur, pričom údajne tieto peniaze vybrala ona, za prítomnosti obžalovaného a tieto mu odovzdala priamo na pobočke Slovenskej sporiteľne na Kamennom nám. Napriek tomu je v skutkovej vete rozsudku uvedené, že obžalovanému odovzdala nie sumu 23.000,- eur, ale sumu 36.600,- eur, a nie priamo na pobočke, ale na parkovisku. Je potrebné uviesť, že trestné oznámenie na hlavnom pojednávaní nebolo vykonané ako dôkaz, hoci ide o zákonom uznaný dôkazný prostriedok podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku, kde je uvedený v legislatívnej skratke „oznámenie“. Z uvedeného faktu o výbere hotovosti zo strany obžalovaného dňa 24.06.2011 vyplýva fakt, že poškodená zriadila obžalovanému právo disponovať s účtom v Slovenskej sporiteľni už v júni 2011. O týchto výberoch obžalovaného teda musela mať vedomosť už v júli 2011 a nie až v auguste 2011, ako to uvádza vo svojej výpovedi. Poškodená pri svojom výsluchu na súde dňa 03.12.2020 pred zákonným senátom vo vzťahu k sumám, ktoré mala údajne odovzdať obžalovanému dňa 08.06.2011 vo výške 14.550,- eur a dňa 24.06.2011 vo výške 36.600,- eur neuviedla vôbec nič. V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd uvádza tvrdenia, ktoré majú vyplývať z prípravného konania. Je mimoriadne dôležité uviesť, že pred senátom bol vykonaný výlučne osobný výsluch poškodenej

dňa 03.12.2020, pričom pred týmto senátom nebola čítaná žiadna zápisnica o výsluchu poškodenej z prípravného konania. Na čítanie zápisnice z prípravného konania by navyše chýbal zákonný podklad (§ 263 a nasl. Trestného poriadku). Prvostupňový súd nebol oprávnený pri rozhodovaní vychádzať z dôkazu, ktorý nebol pred ním vykonaný zákonným spôsobom. Zápisnica nebola zákonným spôsobom vykonaná ani ako listinný dôkaz, keďže nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná (§ 269 Trestného poriadku). Týmto postupom prvostupňového súdu jednak došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu (napr. nemohol sa vyjadriť k dôkazu, ktorý nebol na pojednávaní vykonaný a pritom súd z neho vychádzal), čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, ale zároveň došlo k porušeniu zásady ústnosti a bezprostrednosti konania pred súdom a keďže rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Súčet súm uvedených v skutkovej vete, ktoré mali byť obžalovanému odovzdané, resp. ich mal sám vybrať je 91.019,- eur, avšak zároveň sa v skutkovej vete konštatuje, že tým spôsobil škodu 101.019,- eur, čo je presne o 10.000,- eur viac než predstavuje súčet jednotlivých súm. Ide o nijako nevysvetlenú okolnosť, keďže prvostupňový súd nijako nezodpovedal, prečo by obžalovaný výbermi a prevzatými financiami vo výške 91.019,- eur mal poškodenej spôsobiť škodu o 10.000,- eur vyššiu, t. j. 101.019,- eur. Na také rozhodnutie chýba akýkoľvek podklad a ide o nesprávne rozhodnutie. Okrem toho pri určení výšky škody prvostupňový súd nijakým spôsobom nezohľadnil fakt, že poškodená bola po osobnom bankrote oddĺžená, teda nebola povinná splatiť všetky dlhy, ktoré mala. Reálny úbytok na majetku poškodenej preto nezodpovedá súčtom údajne odovzdaných finančných prostriedkov a finančných prostriedkov, ktoré mal obžalovaný vybrať, ale má byť znížený o to, čo poškodená v dôsledku oddĺženia po osobnom bankrote týmto spôsobom ušetrila. Na tento účel obžalovaný navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 26.10.2023 pripojiť konkurzný spis poškodenej, ktorý bol vedený na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4K/89/2011. Dôležitou okolnosťou je aj to, že poškodená išla do osobného bankrotu ešte aj po tom, čo predala byt a vyplatila hypotéku, ktorou refinancovala svoje skoršie dlhy. Táto skutočnosť nasvedčuje skôr o tom, že poškodená mala aj iné dlhy, ktoré musela v konkurze vyriešiť, teda nasvedčuje to o pravdivosti tvrdení obžalovaného, ktorý uviedol že poškodenej požičiaval peniaze, na vyriešenie jej iných dlhov. O to dôležitejšie je preveriť majetkové pomery poškodenej, predovšetkým to, aké dlhy boli poškodenej v konkurznom konaní oddĺžené. Z vyššie zmienených rozporov vo výpovediach poškodenej vyplýva, že dôveryhodnosť poškodenej bola zásadným spôsobom znížená, a to až do takej miery, že z jej výpovede nie je možné vychádzať. Obžaloba je však postavená prakticky výlučne na výpovediach poškodenej (aj takých, ktoré neboli v konaní vykonané zákonným spôsobom ako dôkaz). Len z jej výpovede vyplýva, čo jej údajne mal obžalovaný tvrdiť, teda že ju uviedol do omylu, resp. aký mal byť účel peňažných prostriedkov, ktoré mu boli odovzdané, resp. ktoré sám vybral. Bez vierohodnej výpovede poškodenej teda neexistuje žiadny podklad pre záver prvostupňového súdu o tom, že obžalovaný poškodenu vôbec uviedol do omylu, resp. nedodržel účel použitia finančných prostriedkov. V situácii keď platí prezumpcia neviny a zásada in dubio pro reo je nutné dospieť k záveru, že dokazovaním na súde nebolo dostatočne dokázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal (dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku), resp. skutok, ktorý sa reálne stal, nie je trestným činom (dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku). Obžalovaný dal znovu do pozornosti dĺžku trestného konania a rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom na túto skutočnosť je nutné prihliadať pri určovaní výšky trestu, pričom po tak dlhej dobe sa uloženie akéhokoľvek trestu javí ako neúčelné. Z tohto dôvodu žiadal, aby súd na celkovú dĺžku konania, ako aj na odstup od údajného skutku prihliadol ako na okolnosť podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a trest zásadne mimoriadne znížil pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Napokon obžalovaný poukázal aj na svoje posledné odsúdenie, ktoré si aktuálne odpykáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/154/2018, z 08.04.2022, bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace. Okrem toho bol v posudzovanej veci vo väzbe od 18.12.2014 do 15.12.2016, teda takmer presne 2 roky. Trest uložený Okresným súdom Zvolen a väzba trvajúca takmer 2 roky majú na neho taký vplyv, že sú spôsobilé napraviť obžalovaného, ochrániť spoločnosť, ako aj odstrániť potenciálnych páchatel'ov od spáchania obdobných trestných činov, teda uvedeným trestom a väzbou bude dosiahnutý účel trestu. Ak by odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok, došlo by k uloženiu celkového trestu v trvaní 12 rokov a 4 mesiacov, čo predstavuje práve hornú hranicu trestnej sadzby, po jej zvýšení o jednu tretinu za aktuálne prejednávaný skutok. Prítom na uloženie trestu na samej hornej hranici neexistuje žiadny dôvod. Tieto okolnosti by mali byť zohľadnené ako okolnosti odôvodňujúce ďalšie mimoriadne zníženie ukladaného trestu pod dolnú hranicu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovanému by mal byť uložený súhrnný trest aj za skutok, za ktorý bol obžalovaný odsúdený Okresným súdom Trebišov sp. zn. 4T/77/2013, z 09.07.2013. Uloženie súhrnného trestu však nie je možné z dôvodu, že sa nevzdal uplatnenia zásady špeciality. Pri

ukladaní samostatného trestu za prejednávany skutok je však nevyhnutné zohľadniť okolnosť, že by mu mal byť uložený súhrnný trest, čo však nie je možné, a teda z aktuálne ukladaného samostatného trestu je potrebné pôvodne uložený trest v trvaní 2 rokov odpočítať. Uvedené je možné zákonným spôsobom vykonať opätovnou aplikáciou inštitútu mimoriadneho zníženia ukladaného trestu pod dolnú hranicu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, keďže inak uložený trest je pre obžalovaného neprimerane prísny.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila poškodená R. P. písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 10.06.2022. V jeho rámci uviedla, že k postupom, vyhodnoteniu či vydávaniu rozsudkov jednotlivých súdov nemá čo dodať a ani jej to neprináleží posudzovať. Verí, že rozhodnutia sú spravodlivé a predovšetkým nezaujaté, nadobudnuté a podložené dôkladným preskúmaním, na základe vypočutia svedkov, faktov a svedectiev všetkých zúčastnených strán konania. K dispozičnému právu obžalovaného poškodená podotkla, že tak ako je právo disponenta účtu mať možnosť výberu finančných prostriedkov z účtu majiteľa, tak je neoddeliteľnou súčasťou a povinnosťou disponenta zodpovedať sa, ba priam elementárna a korektná zdvorilosť oznámiť to majiteľovi účtu, ktorý mu prejavil dôveru, na čo použil peniaze majiteľa (spoločný účel a úmysel), nie na vysporiadanie si vlastných dlhov či obohatenie sa. Nik nemá právo dosahovať svoje vlastné záujmy nečestným spôsobom. K obžalovaným tvrdením predsudkom z jej strany vo vzťahu k nemu po ukončení vzťahu poškodená uviedla, že nemá žiadne predsudky, tak zmýšľa on a podsúva tento fakt na uváženie. Opak je pravdou, jej spôsobil materiálne-existenčnú traumu, nie emočnú, ako sa to snaží navodiť. Podlo sa zachoval aj ku všetkým predchádzajúcim ženám s podobnými príbehmi, ktorým ostali len oči pre žiaľ, darmo si namýšľa, že ich srdcia nejako poznačil, možno tak kolapsom srdca z beznádejnej životnej situácie, ale stopu muža v nej nezanechal, čiže absolútne v tejto úrovni nepremýšľa, nerieši pomstu, nebaží po nej, žiada len spravodlivosť. Ctí si česťnosť, zodpovednosť a princípy, ktoré sú obžalovanému neznáme, a preto útočí na jej osobu aj týmto spôsobom. Z tohto hľadiska verí, že emocionálne plytkému človeku je ťažké pochopiť vyšší princíp, aký sám neuznáva a je mu cudzí.

Obžalovaný v rámci svojich podaní navrhoval zopakovať výsluchy poškodenej R. P. a svedkov J. B. P., T. C., P. V., H. Z., T. T. Z., B. A., P. T., taktiež žiadal vykonanie konfrontácie medzi ním a poškodenou, na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, ktoré bolo odročené, obžalovaný navrhoval aj výsluch svedka L., a to za účelom preukázanie skutočnosti, že obžalovaný poškodenej v prítomnosti tohto svedka odovzdával určitý finančný obnos v máji 2011 pred bytovým domom, kde bývala poškodená a napokon žiadal aj vykonanie dôkazu oboznámením súdneho spisu v konkurznej veci poškodenej, pôvodne vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4K/89/2011 z dôvodu, že poškodená po skutku, ktorý je predmetom tohto konania, absolvovala konkurz a bola aj oddlžená, v dôsledku čoho bola zbavená dlhov a teda nedošlo u nej k úbytku na majetku v takom rozsahu, aký si uplatňuje v tomto trestnom konaní, ktorý jej bol prvostupňovým súdom priznaný.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný G. W., jeho obhajca a prokurátor krajskej prokuratúry. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti poškodenej R. P., nakoľko na takéto postup boli splnené všetky zákonné podmienky upravené v § 294 ods. 1 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí odvolací súd doplnil dokazovanie a podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku s použitím § 295 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku čítaním oboznámil listinné dôkazy a to podstatný obsah spisov Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/154/2018, Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/14/2018 (v súčasnosti spis Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B5-1T/14/2018) a Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K/89/2011, aktuálny odpis registra trestov obžalovaného, záznam Slovenskej sporiteľne ohľadne výberu finančnej sumy 36.600,- eur (č. I. 259) a napokon aj trestné oznámenie podané poškodenou R. P.. V súvislosti s návrhmi na vykonanie dokazovania v konaní pred odvolacím súdom sa žiada doplniť, že obžalovaný upustil od svojho návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom svedka L., pričom vykonanie ďalších dôkazov (okrem vyššie uvedených) krajský súd nepovažoval za potrebné a o ich nevykonaní (odmietnutí) nebol povinný rozhodnúť, ako to vyplýva aj z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.05.2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2017, publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2018 pod č. 43. V danej veci bolo možné spoľahlivo rozhodnúť na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom prvého stupňa, doplnených o dôkazy, ktoré boli vykonané na verejnom zasadnutí v konaní o podanom odvolaní. Dôkazné návrhy obžalovaného po predložení veci krajskému súdu spočívali prevažne v zopakovaní niektorých už vykonaných dôkazov, na čo nebol daný žiaden dôvod, keďže tieto dôkazy boli

vykonané zákonným spôsobom. K navrhovanému výsluchu svedka P. T. a vykonaniu konfrontácie medzi obžalovaným a poškodenou sa odvolací súd vyjadrí v tej časti odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorej bude reagovať na jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, ktoré bolo možné považovať za podstatné.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom obhajca obžalovaného ešte pred samotným konečným návrhom požiadal o odročenie verejného zasadnutia s poukazom na schválenú a prijatú novelu Trestného zákona, ktorá sa má odzrkadliť aj v postupe v právoplatne skončených veciach s tým, že by bolo neúčelné, aby sa následne znovu muselo konať po právoplatnom rozhodnutí vo veci. Podľa obhajcu by bolo vhodnejšie vyčkať a umožniť obžalovanému, aby sa jeho vec riadila priaznivejšou právnou úpravou. Následne v rámci svojho konečného návrhu s odkazom na svoju predchádzajúcu podrobnú argumentáciu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie a to z dôvodov, ktoré boli rozvedené v predchádzajúcich podaniach, ktorými bolo odvolanie odôvodnené.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhoval, aby odvolanie obžalovaného bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté pri nezmenenej právnej kvalifikácii skutku v zmysle podanej obžaloby, pričom poukázal na to, že obžalovaný sa mal možnosť aj s trestným oznámením v priebehu konania oboznámiť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí žiadal, aby odvolací súd zväžil priebeh hlavného pojednávania a skutočnosť, že nemal ako reagovať na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, kde bol prítomný, keďže ona neuviedla žiadne dátumy výberov súm a iné jej výpovede na hlavnom pojednávaní prečítané neboli. Následne sa pridrižoval konečného návrhu svojho obhajcu.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na odročenie verejného zasadnutia z dôvodu, že bola prijatá novela Trestného zákona, ktorá by mohla mať zásadný vplyv na postavenie obžalovaného, krajský súd poznamenáva, že táto okolnosť nie je zákonným dôvodom na to, aby bolo verejné zasadnutie odročené a podľa názoru senátu krajského súdu nepredstavuje ani skutočnosť, na podklade ktorej by bol odvolací súd povinný prerušiť trestné stíhanie obžalovaného podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Krajský súd sa prikláňa k tomu právnomu názoru, podľa ktorého sa ustanovenie § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku týka iba prípadov, v ktorých ústavný súd pozastavil účinnosť už účinného právneho predpisu alebo jeho časti, k čomu v danom prípade nedošlo. Tento záver nepochybne vyplýva z toho, že musí ísť o pozastavenie právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého „použitie“ je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej, t. j. musí ísť o takú právnu normu, ktorá je už na právne vzťahy aplikovateľná, nakoľko len účinná právna norma môže byť orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdmi aplikovaná. Slovo „použitie“ uvedené v ustanovení § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku sa teda vzťahuje k aplikácii právnej normy v praxi, ktorá je možná len vtedy, ak ide o právnu normu účinnú. Pokiaľ ešte konkrétna právna norma účinná nie je, nakoľko ešte neubehla legisvakačná lehota, respektíve jej účinnosť nenastane v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti právneho predpisu alebo jeho časti, potom nejde o právnu normu, ktorá by bola v praxi použiteľná (ktorá by mohla byť použitá na úpravu právnych vzťahov) a teda ani nemožno uvažovať v tej rovine, že ide o právnu normu, ktorej použitie by mohlo byť rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Orgány aplikácie práva musia postupovať podľa tej právnej normy, ktorá je účinná v čase ich rozhodovania a nemôžu brať do úvahy právnu normu, ktorá nebola a ani nie je účinná a je bez významu, z akých dôvodov ešte účinná nie je. Obsah právnej normy sa pre orgány aplikácie práva mení až vtedy, ak nová právna norma vstúpi do účinnosti, nakoľko až vtedy účinne mení obsah doterajšej právnej normy a musí byť použitá na právne vzťahy. Novela Trestného zákona v dôsledku uznesenia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 3/2024 zo dňa 28.02.2024 doposiaľ nenadobudla účinnosť, nakoľko jej účinnosť bola týmto uznesením pozastavená a preto nie je aplikovateľná (použiteľná) na žiadne trestné veci. Jej ustanovenia teda nie sú nateraz rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej v žiadnej trestnej veci a preto v tejto situácii nie je ani možné aplikovať ustanovenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Uvedené ustanovenie reaguje na prípady, kedy Ústavný súd SR pozastaví účinnosť platného a súčasne aj účinného zákonného ustanovenia, ktorého použitie je rozhodujúce pre rozhodnutie v merite veci, keďže v takom prípade nie je účinné žiadne ustanovenie, podľa ktorého by mal súd inak rozhodnúť. V posudzovanom prípade o takúto situáciu nejde, keďže odvolací súd takéto účinné zákonné ustanovenie má k dispozícii a preto mu nič nebráni v tom, aby vo veci konal a rozhodol (bližšie pozri napr. článok JUDr. Petra Šamka publikovaný na

byt-trestne-stihania-po-rozhodnuti-ustavneho-sudu-o-pozastaveni-ucinnosti-novely -trestneho-zakona-prerusene).

S ohľadom na vyššie uvedené Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) po tom, čo primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní dôkazy v rozsahu umožňujúcom rozhodnúť o podanej obžalobe, avšak okresný súd pochybil, keď v tomto konaní nepremietol výsledky vykonaného dokazovania z hlavného pojednávania do tzv. skutkovej vety svojho rozhodnutia.

Pokiaľ ide o samotné konanie, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, je potrebné konštatovať, že v posudzovanej trestnej veci už bolo dvakrát rozhodnuté v merite veci odsudzujúcim rozsudkom. Prvým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 28.04.2016, sp. zn. 3T/106/2015, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/96/2016 z 12.09.2016 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu, že odmietol odstraňovať rozpory a konfrontovať poškodenú s trestným oznámením a s jej skoršou výpoveďou, ktorú učinila pred vznesením obvinenia, hoci takýto postup je v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/9/2013 prípustný a súčasne (trestné) oznámenie je v § 119 ods. 3 Trestného poriadku výslovne uvedené medzi dôkaznými prostriedkami. Z tohto dôvodu krajský súd konštatoval, že na výpoveď poškodenej učinenu na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 nemožno prihliadať a je potrebné ju opätovne vypočúť. Ďalej bolo okresnému súdu vytknuté to, že konfrontácia medzi obžalovaným a poškodenou bola vykonaná v rozpore so zákonom a bez návrhu, že sa súd nijako nevysporiadal s výpoveďou svedka P. T., ako ani s tým, či finančné prostriedky vybrané obžalovaným z účtov poškodenej boli použité aj na úhradu výdavkov, ktoré súviseli s partnerským spoluzitím, a napokon odvolací súd poukázal na to, že v posudzovanej veci prichádzalo do úvahy posúdenie otázky súhrnného trestu k odsúdeniu obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 09.07.2013 sp. zn. 4T/77/2013, pričom súd si mal vyžiadať dodatočný súhlas štátu pôvodu v prípade, ak sa obžalovaný nevzdá zásady špeciality k tomuto odsúdeniu. Druhým rozhodnutím vo veci bol rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 09.03.2017 sp. zn. 3T/106/2015, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave z 05.09.2017 sp. zn. 3To/54/2017 opäť zrušený v celom rozsahu a vec bola súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. V odôvodnení tohto svojho zrušujúceho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že okresný súd nerešpektoval právny názor vyslovený v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, keďže nevykonal úkony a dôkazy, ktoré mu boli nadriadeným súdom nariadené vykonať a súčasne zistil aj ďalšie závažné pochybenia v procesnom postupe prvostupňového súdu spočívajúce v tom, že nepredložil vec nadriadenému súdu s návrhom obžalovaného na odňatie a prikázanie veci, nerozhodol o námietke zaujatosti podanej obžalovaným, ako ani o jeho návrhoch na vykonanie dôkazov a hlavné pojednávanie vykonal v neprítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu bez splnenia zákonných podmienok, v dôsledku čoho na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní dňa 09.03.2017 nemožno prihliadať.

Následne po vrátení veci došlo opakovane k zmene v zložení senátu súdu prvého stupňa, v dôsledku čoho sa hlavné pojednávanie a dokazovanie na ňom vykonalo od začiatku.

Pre účely tohto odvolacieho konania bola významná predovšetkým tá okolnosť vyjadrená odvolacím súdom v predchádzajúcich rozhodnutiach, v zmysle ktorej na výpovede poškodenej R. P. učinenej na hlavnom pojednávaní v termínoch 02.02.2016 a 09.03.2017 nemožno prihliadať. Vychádzajúc z takto vysloveného predchádzajúceho právneho názoru odvolacieho súdu, jedinými výpoveďami poškodenej, ktoré mohol prvostupňový súd vziať do úvahy a z ktorých mohol vychádzať pri svojom rozhodovaní, boli až jej následné výpovede učinenej na hlavnom pojednávaní v dňoch 03.12.2020 a 22.02.2022, ktoré neboli zaťažené žiadnym procesným nedostatkom, ktorý by zakladal ich nezákonnosť. Druhá zo zmienych výpovedí síce bola urobená na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo v

neprítomnosti obžalovaného, avšak pre takýto postup prvostupňového súdu boli splnené všetky zákonné podmienky upravené v § 252 ods. 2 Trestného poriadku, rovnako ako aj na ostatných termínoch hlavného pojednávania, ktoré sa konalo v jeho neprítomnosti (obžalovaný dôvody svojej neprítomnosti hodnoverne nepreukázal, resp. nie včas, preto bolo možné takto postupovať bez ohľadu na to, či súhlasil s vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti). Z obsahu uvedených výpovedí poškodenej však už nevyplývala skutková okolnosť ohľadne sumy 14.550,- eur, ktorú mala poškodenej dňa 08.06.2011 odovzdať obžalovanému a ktorá bola rozvedená v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Túto okolnosť pritom nebolo možné ustáliť ani na základe iných vo veci vykonaných dôkazov. Ak teda prvostupňový súd v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku ponechal aj túto finančnú sumu, o ktorú sa mal obžalovaný v dôsledku uvedenia poškodenej do omylu obohatiť, zjavne vychádzal z dôkazu, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom a teda v tejto časti skutku nemá výrok rozsudku oporu vo vykonanom dokazovaní. To nevyhnutne muselo viesť k zrušeniu rozsudku vo výroku o vine a na tomto základe aj k zrušeniu jeho výroku o treste a náhrade škody, pričom krajský súd na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa a súčasne doplnených na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní, mal dostatok podkladov na to, aby vo veci mohol sám rozhodnúť odsudzujúcim rozsudkom.

V súvislosti s výrokom o vine krajský súd konštatuje, že túto mal mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť preukázanú predovšetkým výpoveďou poškodenej R. P. v spojení s trestným oznámením, ktoré sama podala, pričom jej výpoveď je podporovaná aj výpoveďami svedkov G. O. a J. B. P., ako aj listinnými dôkazmi, predovšetkým tými, ktoré sa týkajú obžalovaným uskutočnených výberov jednotlivých v skutkovej vete tohto rozsudku popísaných súm finančných prostriedkov, vybraných z účtov poškodenej. Pokiaľ ide o osobu poškodenej R. P., odvolací súd nezistil žiadnu konkrétnu skutočnosť, na podklade ktorej by bolo možné akokoľvek spochybňovať jej dôveryhodnosť a tým aj ňou prezentované rozhodné skutočnosti. Niektoré nepresnosti, ktoré vyplynuli z trestného oznámenia poškodenej, možno totiž pripísať iba jej emočnému rozpoloženiu v čase po spáchaní skutku a tomu, že si logicky nemusela pamätať jednotlivé ňou uvádzané sumy obžalovaným vybraných finančných prostriedkov, o ktorých presnú vedomosť by mohla mať iba v prípade dôkladného oboznámenia sa s výpismi zo svojich účtov, pričom v tomto smere je významným tá skutočnosť, že poškodenej išla podať trestné oznámenia už dňa 18.08.2011, teda bezprostredne po tom, čo zistila, že je na jednom zo svojich účtov „na nule“ a po tom, čo ešte v ten deň zablokovala debetnú kartu a obžalovanému zrušila dispozičné právo k účtu. Za daných okolností tak poškodenej v tom čase prirodzene nemohla uviesť úplne presne spôsob uskutočnených výberov a jednotlivé sumy vybraných a obžalovaným použitých finančných prostriedkov. Za týchto okolností sú podstatné práve tieto výpisy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní ako dôkazy vykonané ich prečítaním. Záver o dôveryhodnosti osoby poškodenej a ňou uvádzaných skutočnostiach možno oprieť aj o výpovede svedkýň Y. J., B. A., P. V. a čiastočne aj o výpoveď svedkyne T. C..

Z výpovede svedkyne - poškodenej tak podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný využil jej rozvíjajúci sa silný citový vzťah k nemu a jej dôveru, pričom pod zámienkou uskutočnenia bližšie neurčenej transakcie v súvislosti s odkúpením bytu jeho sestry, sľubovania spoločnej budúcnosti a zabezpečenia kúpy spoločného bytu v Prahe, ako aj pod zámienkou vybavenia futbalovej školy v Nemecku pre syna poškodenej, dosiahol, že poškodenej v dôsledku takto prezentovaných nepravdivých skutočností, zriadila obžalovanému dispozičné právo k svojim účtom vedeným v Slovenskej sporiteľni, a.s., VÚB, a.s., a Tatra banke, a.s., z ktorých obžalovaný postupne vyberal jednotlivé sumy finančných prostriedkov špecifikovaných v skutkovej vete tohto rozsudku. Hoci si poškodenej na hlavnom pojednávaní už nespomenula na konkrétne výbery finančných prostriedkov, čo logicky odôvodnila odstupom času niekoľkých rokov, presvedčivo a nespochybniteľne popísala vyššie uvedený spôsob, akým ju obžalovaný uviedol do omylu a na základe akých skutočností (pomoc pri transakcii bytu, ktorý mal patriť jej sestre, sľubovanie spoločnej domácnosti a zabezpečenia spoločného bytu v Prahe a súčasne zabezpečenia futbalovej školy pre jej syna v Nemecku), a to pre účely zriadenia dispozičného práva k jej účtom, z ktorých mal obžalovaný práve za účelom realizácie týchto sľubov (podľa predstavy poškodenej) vyberať finančné prostriedky s tým, že by jej ich použitie za uvedeným účelom oznámil, k čomu však evidentne nedošlo, pričom so zreteľom na všetky zistené okolnosti je nepochybné, že obžalovaný už od počiatku svojho konania nemal v úmysle tieto svoje sľuby splniť a že ani obžalovaným uvádzaný predaj bytu alebo iná transakcia s bytom spojená, sa nezakladala na pravde. O týchto skutočnostiach pritom poškodenej vypovedala v zhode s tým, ako ich uvádzala už v podanom trestnom oznámení, ktoré bolo prečítané na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní. Z výpovede poškodenej a ani z iných skutočností krajský nezistil žiadnen dôvod (motív), pre ktorý by

mala poškodená vypovedať nepravdivo, alebo pre ktorý by bolo možné jej výpoveď v tejto podstatnej otázke považovať za pochybnú. Pokiaľ ide o výbery konkrétnych súm z účtu poškodenej, skutočnosť, že si na ne poškodená na hlavnom pojednávaní už nevedela spomenúť, nie je pre rozhodnutie vo veci podstatná, nakoľko ich je možné zistiť z výpisov z účtov poškodenej v Slovenskej sporiteľni, a.s. (k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX), vo VÚB, a.s. (k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX) a v Tatra banke, a.s. (k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX), z ktorých tieto údaje vyplývajú, rovnako ako aj to, že tieto výbery uskutočňoval obžalovaný G. W.. V zhode s tvrdením poškodenej sú aj skutočnosti ohľadne poskytnutých úverov v čase po tom, čo sa zoznámila s obžalovaným, o čom svedčí Zmluva o splátkovom úvere uzatvorená medzi poškodenou a Slovenskou sporiteľňou, a. s. dňa 22.06.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru poškodenej v sume 92.000,- eur, Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzatvorená medzi poškodenou a VÚB, a.s. dňa 20.07.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 13.300,- eur a Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi poškodenou a Tatra bankou, a.s. dňa 07.06.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 15.000,- eur.

Výpoveď poškodenej o tom, že ju obžalovaný uviedol do omylu potvrdzuje svojou výpoveďou aj svedkyňa G. O., ktorá uviedla, že poškodenej mala ísť ručiť ohľadne ňou žiadanej pôžičky a v súvislosti s týmto ručením jej poškodená dala obžalovaného k telefónu, ktorý jej potvrdil, že pôžičku potrebujú na byt, ktorý si chcú zabezpečiť v Prahe. Napokon aj z výpovede svedka J. B. P. je zrejmé, že mal vedomosť o tom, že obžalovaný s poškodenou plánujú svoju budúcnosť v Prahe, pričom obžalovaný mu mal zabezpečiť nejakú futbalovú školu v Nemecku. Z jeho výpovede učinenej v prípravnom konaní, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku tiež vyplynulo, že poškodená určite neholdovala hazardným hram.

Vierohodnosti a pravdivosti poškodenou prezentovaných skutočností napokon nasvedčuje aj časť samotnej výpovede obžalovaného, ktorý sa zjavne zamotal do vlastných obhajobných tvrdení, keď popieral plánovanie akejkoľvek spoločnej budúcnosti s poškodenou, avšak pri svojom výsluchu konanom dňa 03.12.2020 sa až dvakrát vyjadril v tom smere, že synovi poškodenej mal byť ochotný pomôcť v budúcnosti, keď budú rodina. V súvislosti so svojimi ostatnými obhajobnými vyjadreniami si obžalovaný zrejme neuvedomil význam a dosah tohto svojho vyjadrenia, ktoré nepochybne svedčí v prospech tvrdení poškodenej o tom, že obžalovaný ju presviedčal o budovaní spoločnej budúcnosti a práve týmto ju uviedol do omylu v súvislosti s poskytnutím mu dispozičného oprávnenia k jej účtom, z ktorých postupne v relatívne rýchlom slede vyberal finančné prostriedky a tieto následne použil výlučne na vlastné účely, a nie na tie, pre ktoré mu poškodená toto dispozičné oprávnenie k jej účtom zriadila.

Pokiaľ ide o posudzovanie dôveryhodnosti poškodenej krajský súd považuje za významné poukázať aj na súvislosť jej tvrdení so skutočnosťami, o ktorých vypovedali svedkovia Y. J., B. A. a P. V., ktoré tak v spojení s vyššie prezentovanými okolnosťami na strane poškodenej, umožňujú vysloviť nepochybný záver o tom, že je to práve ňou prezentovaná verzia, ktorá zodpovedá skutočnosti a reálnemu stavu veci. Poškodená totiž okrem iného uviedla, že obžalovaný od nej žiadal finančnú pomoc ohľadne bytu, ktorý mal patriť jeho sestre, avšak neskôr zistila, že patril pani A., ktorá v tom čase mala byť tiež v určitom vzťahu s obžalovaným. V podstate rovnakú skúsenosť prezentovala vo svojej výpovedi aj svedkyňa Y. J., ktorá vypovedala aj tom, že obžalovaného navštívila v byte jeho sesternice, ktorou mala byť svedkyňa B. A., avšak tá jej uviedla, že s obžalovaným tvorili pár, čo menovaná svedkyňa potvrdila aj vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná. Táto svedkyňa tiež vypovedala o tom, že si vzala hypotéku na byt a finančné prostriedky odovzdala obžalovanému, ktorý ich mal použiť na rozbehnutie podnikania v súvislosti so zriadením kaviarne, kde mala figurovať ako majiteľka, pričom nevie, na čo skutočne obžalovaný peniaze použil. Obžalovaný od nej chcel, aby mu zriadila dispozičné právo k účtom, čo odmietla. Rovnako z prečítanej výpovede svedkyne P. V. vyplynulo, že obžalovanému poskytla finančné prostriedky na zaplatenie zálohy na byt v súvislosti s plánovaním ich spoločnej budúcnosti, ktoré však použil pre svoje účely, pričom následne zistila, že obžalovaný žije v spoločnej domácnosti s B. A.. V súvislosti s výpoveďami týchto svedkýň krajský súd zdôrazňuje, že vinu obžalovaného za spáchaný skutok v nijakom smere nezakladá na tom, že obžalovaný sa mal obdobného konania dopustiť aj voči menovaným svedkyniam. Skutočnosti uvádzané týmito svedkyňami hodnotil výlučne v súvislosti s posudzovaním dôveryhodnosti poškodenej, ktorá o konkrétnych aspektoch konania obžalovaného voči nim (svedkyniam) nemohla mať vedomosť a preto aj z tohto hľadiska možno jej výpoveď považovať za pravdivú.

Z výpovedí uvedených svedkýň, predovšetkým B. A., je zrejmé tiež to, že obžalovaný sa venoval hazardným hrám, čo vo svojej výpovedi potvrdila aj svedkyňa T. C., zamestnankyňa kasína U. U. G. S., ktorá uviedla, že obžalovaný bol ich niekoľkoročný lepší zákazník, ktorý hrával najmä ruletu a automaty. Táto svedkyňa zároveň uviedla aj to, že poškodenú nepozná. Ak by teda poškodená mala hrať hazardné hry, ako sa to snažil v rámci svojej obhajoby navodiť obžalovaný s podporou svedeckej výpovede P. T., bolo by možné očakávať, že by ju táto svedkyňa evidovala spolu s obžalovaným, najmä ak obžalovaný tvrdil, že boli spolu v kasíne v Rakúsku. Niet preto dôvodu, prečo by obžalovaný s poškodenou nenavštívil aj toto kasíno, do ktorého sám často chodieval a bol jeho stálym zákazníkom, pričom nemal problém ísť do kasína so svedkyňou Y. J., ako to sama uviedla vo svojej výpovedi. Jediným dôvodom, pre ktorý svedkyňa T. C. poškodenú neevidovala ako zákazníčku je teda ten, že poškodená žiadne hazardné hry nehrala a jej tvrdenia ohľadne tejto skutočnosti možno považovať za pravdivé, rovnako ako skutočnosť, že neužíva a neužívala žiadne drogy. Tvrdenia obžalovaného o opaku možno v kontexte celej jeho výpovede a ostatných preukázaných skutočností považovať za nepravdivé a účelové, vedené snahou akýmkoľvek spôsobom spochybniť vierohodnosť osoby poškodenej.

V rozpore so skutočnosťou sú tiež tvrdenia obžalovaného o tom, že poškodenej požičal peniaze, ktoré mu mala vrátiť práve zriadením dispozičného práva k jej účtom s tým, že by si z nich postupne vyberal dlžnú sumu. Obžalovaný totiž tvrdil, že žiadal vrátenie požičaných peňazí po tom, čo pristihol poškodenú s iným mužom, ktorým mal byť svedok P. T., v dôsledku čoho si asi ťažko možno rozumne predstaviť, že by sa po takejto skúsenosti a ním uvádzanom sklamaní uspokojil s tým, že by si len postupne a po častiach vyberal určité finančné čiastky a nežiadal by vrátenie celej sumy, ak by si práve za účelom vrátenia požičaných peňazí mala poškodená vziať úvery. Ak by si ich vzala predtým, ako mal obžalovaný pristihnúť poškodenú s iným mužom, bolo by úplne mimo rámca zásad logického usudzovania, aby si poškodená najskôr požičala peniaze od obžalovaného a následne si vzala spotrebné úvery aj za účelom vrátenia peňazí obžalovanému, keďže v takom prípade by si od obžalovaného vôbec požičiavať nemusela. Tieto tvrdenia obžalovaného sú evidentne nepravdivé, keďže poškodená iný dôvod na uzatvorenie úverových zmlúv, než bolo jej uvedenie do omylu zo strany obžalovaného, nemala. Neboli zistené žiadne také jej záväzky, než o ktorých sama vypovedala a pre ktoré si rozhodne žiadne ďalšie finančné prostriedky zabezpečovať nemusela. Vyvrátené bolo aj tvrdenie obžalovaného o tom, že sumu finančných prostriedkov, ktoré mal poškodenej požičať, mal z inej svojej predchádzajúcej trestnej činnosti a túto sumu mu mala zhodnocovať svedkyňa P. V.. Z výpovede tejto svedkyne žiadna takáto skutočnosť zistená nebola, naopak, z ňou uvedených skutočností je zrejmé, že obžalovanému poskytla značný obnos vlastných finančných prostriedkov, ktoré obžalovaný použil na vlastné účely, zrejme z väčšej časti na hazardné hry a nie na ich požičanie poškodenej. Skutočnosť, že obžalovaný si mal z účtov poškodenej zabezpečovať vrátenie dlžných peňazí napokon vylučuje ten fakt, že suma ním vybratých finančných prostriedkov výrazne prevyšuje sumu, ktorú mal obžalovaný poškodenej požičať.

Významnou skutočnosťou vyvracajúcou obhajobu obžalovaného je aj obsah správy VÚB, a.s. zo dňa 03.08.2015, z ktorej vyplýva, že v období od 01.04.2011 do 30.09.2011 banka neeviduje žiadne aktivity na internet bankingu poškodenej R. P., čo potvrdzuje jej tvrdenie o tom, že internet banking nevyužívala a čo je v zjavnom rozpore s tvrdením obžalovaného. Na tomto základe, ako aj na základe toho, že poškodená nemala zriadený internet banking v Slovenskej sporiteľni, a.s. a v Tatra banke, a.s., ako ani SMS notifikáciu v žiadnej z bánk, v ktorých mala účty, čo vyplýva z vykonaných listinných dôkazov a z jej výpovede, nemohla mať okamžitý a bezprostredný poznatok o obžalovaným uskutočnených výberoch finančných prostriedkov z jednotlivých jej účtov vedených v týchto peňažných ústavoch.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka P. T., túto považuje krajský súd doslova za vymyslenú a lživú. Odhliadnuc od záveru, ku ktorému odvolací súd dospel v súvislosti s výpoveďou poškodenej, ktorú považoval za pravdivú a v ktorej poškodená rezolútne a kategoricky odmietla, že by tohto svedka vôbec poznala a rovnako dôrazne odmietla aj týmto svedkom uvádzané skutočnosti ohľadne hazardu a užívania drog, je potrebné poukázať na vyjadrenie syna poškodenej - svedka J. B. P., ktorý sa výslovne vyjadril v tom smere, že nevie o tom, že by sa v byte, ktorý užíval so svojou matkou - poškodenu, niekedy nachádzala aj iná pánska návšteva, ktorá by nebola súčasťou jej rodiny. S ohľadom na výpoveď svedka P. T., ktorý uviedol, že s poškodenu mal vzťah jeden a pol roka, možno považovať za vylúčené, že by svedok J. B. P. tohto svedka nikdy nezaregistroval v byte, ktorý so svojou matkou užíval. Z hľadiska časových súvislostí nesedí ani jeho vyjadrenie o tom, že mu poškodená vrátila peniaze, ktoré jej požičal, pričom ich mala mať od obžalovaného a tieto mu vrátila až po ukončení ich vzťahu v polovičke júna 2011. Asi ťažko si možno predstaviť, že by obžalovaný poškodenej požičal nejaké peniaze po tom, čo malo

dôjsť k udalosti, v rámci ktorej obžalovaný našiel poškodenú s týmto svedkom, pričom ak by ich jej mal obžalovaný poskytnúť skôr, s ohľadom na výpovede obžalovaného a svedka P. T. o jej dlžobách, o hraní automatov a užívaní drog, by už zjavne takto obžalovaným požičané peňažné prostriedky nemala k dispozícii. Navyše je skutočne pozoruhodné, ako veľa toho obžalovaný o svedkovi P. T. vie (kde pracuje, kde sa zdržiava, že má maloletú dcéru a pod) a ako sa vôbec na neho nakontaktoval, keď malo ísť iba o náhodné pristihnutie poškodenej s týmto svedkom, ktorého predtým zrejme nepoznal a ktorému mal dať dokonca „po hube“, ako to svedok uviedol vo svojej výpovedi. Možno považovať za vylúčené, že by sa po zmienenej inkriminovanej udalosti a po fyzickom ataku zo strany obžalovaného, tento svedok obžalovanému predstavil a dal mu dokonca kontaktné údaje, a rovnako za vylúčené možno považovať aj to, že by tak urobila poškodená. V tomto smere krajský súd nadobudol presvedčenie, že ide o obžalovaným zabezpečeného svedka výlučne za účelom uvedenia nepravdivých skutočností, ktoré mali podporiť obhajobu obžalovaného.

Odvolací súd tak uzatvára, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že obžalovaný G. W. uvádzal poškodenú R. P. do omylu tým, že potrebuje finančnú pomoc v súvislosti s bytom, ktorý mal patriť jej sestre, ako aj tým, že jej sľuboval spoločnú budúcnosť a zabezpečenie kúpy bytu v Prahe, a rovnako aj vybavenie futbalovej školy pre jej syna J. B. P. v Nemecku a výlučne pod touto nepravdivou zámenkou, využívajúc pritom citový vzťah poškodenej k jeho osobe, dosiahol u nej, že mu zriadila dispozičné právo k jej účtom, čo mu umožnilo následný výber finančných prostriedkov v celkovej sume 86.469,- eur, o ktorú sa na úkor poškodenej obohatil a ktoré použil výlučne na vlastné a úplne iné účely, než aké poškodenej vopred deklaroval. Z výpovede poškodenej, ale čiastočne aj z vyjadrení obžalovaného vyplynulo, že obžalovaný žiadne z týchto finančných prostriedkov nepoužil na úhradu akýchkoľvek spoločných nákladov spojených s vedením domácnosti alebo na iný spoločný účel. Z dôkazov, ktoré boli v danej veci vykonané, bolo zistené aj to, že poškodená nebola v takej nepriaznivej situácii, pre ktorú by bola nútená si od obžalovaného požičiavať peniaze alebo uzatvárať zmluvy o úvere z iného, ako už uvedeného dôvodu spočívajúceho v podvodnom konaní obžalovaného. Žiadna okolnosť ani v minimálnom rozsahu nenasvedčovala tomu, že by si poškodená svoje dovtedajšie záväzky a výdavky nebola schopná priebežne a uspokojivo uhrádzať, ako na to správne poukázal už prvostupňový súd. Žiadne ďalšie úvery alebo dlhy poškodenej nevyplývali ani z obsahu spisového materiálu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K/89/2011 (konkurzný spis poškodenej), ktorého podstatná časť bola na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom čítaním oboznámená.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku krajský súd konštatuje, že tento napĺňa všetky zákonné znaky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania je mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť zrejmé, že ak by obžalovaný neuviedol poškodenú do omylu, tak by mu táto nikdy nezriadila dispozičné oprávnenie k jej účtom umožňujúcim mu výber finančných prostriedkov vo vyššie uvedenej celkovej sume. Práve uvádzaním nepravdivých skutočností a sľubov zo strany obžalovaného bolo poškodená uvedená do omylu a práve na tomto základe umožnila obžalovanému disponovať s jej účtami. Rozdiel oproti trestnému činu - zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona spočíva v tom, že úmysel obžalovaného od počiatku smeroval k tomu, aby poškodenú na základe mylne uvádzaných skutočností primäl k tomu, aby mu umožnila s takouto dispozíciou s finančnými prostriedkami na jej účtoch a tieto použil na iný, než poškodenej deklarovaný účel. Ide teda od počiatku podvodným úmyslom vedené konanie obžalovaného, ktorého sa dopúšťal ešte predtým, ako mal reálnu možnosť nakladať s finančnými prostriedkami na účtoch poškodenej.

Toto uvádzanie do omylu poškodenej pritom predstavovalo ucelený jednoliaty celok, ktorý predchádzal zriadeniu dispozičného práva obžalovanému k účtom poškodenej, v dôsledku čoho nejde podľa názoru krajského súdu o pokračovací zločin podvodu, ale len o zločin podvodu, čo je navyše podporené tým, že následne na základe takéhoto uvedenia do omylu robil dispozičné úkony s finančnými prostriedkami na účte poškodenej iba obžalovaný. To platí aj pokiaľ ide o výber sumy 36.000,- eur, ktoré ako sám uvádzal obžalovaný, vybral z účtu poškodenej on, čo dokladuje aj výpis z účtu poškodenej, teda už v tomto čase musel disponovať oprávnením k danému účtu na výber finančných prostriedkov. V tomto prípade nebol dôvod neveriť výpovedi poškodenej, že pri tomto výbere bola s obžalovaným aj ona sama a pre rozhodnutie vo veci je už nepodstatné, či jej následne obžalovaný túto sumu peňazí po ich výbere odovzdal s tým, že poškodená, už predtým uvedená do omylu, mu ich vzápätí znovu poskytla, aby ich použil na sľúbený účel. Podstatné je iba to, že mu ich poškodená práve z dôvodu, že bola uvedená do omylu, poskytla a obžalovaný už vopred vedel, že ich použije pre vlastné účely a poškodenej ich

nemieni vrátiť. Pod poskytnutím tak možno rozumieť rôzne spôsoby, akým sa dostali do dispozície obžalovaného vrátane ich výberu z účtu so súhlasom a v prítomnosti poškodenej, ktorá tak ale konala výlučne v dôsledku mylnej predstavy vyvolanej obžalovaným, že ich použije v zhode s deklarovateľnými skutočnosťami, čo sa nestalo. Skutočnosť, že obžalovaný už na samom začiatku poňal úmysel podvodne (uvedením do omylu) vylákať od poškodenej možnosť nakladať s finančnými prostriedkami na jej účtoch je viac než zrejmé, keďže obžalovaný v rozhodnom čase vedel, že žiadne finančné prostriedky v súvislosti s odkúpením bytu svojej sestry nepotrebuje a tieto na takýto účel ani nemieni použiť, a súčasne nebolo v jeho možnostiach zrealizovať ním poškodenej prezentované sľuby, resp. reálne ani neuvažoval tom, že by na takýto účel mohol použiť čo i len časť týchto prostriedkov a v tomto smere ani nevykonala žiadnu aktivitu.

Krajský súd sa tiež zaoberal aj kvalitou, akou bola poškodená obžalovaným uvedená do omylu, t. j. či vyššie popísané konanie obžalovaného bolo v určitej rozumnej miere spôsobilé vyvolať u poškodenej taký omyl, v dôsledku ktorého mu umožnila dispozíciu k účtom v bankách a tým obohatenie sa na jej úkor. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že pri fyzických osobách otázku určitej opatrnosti zo strany poškodeného subjektu nemožno posudzovať identicky ako pri právnických osobách, napr. bankách, štátnych orgánoch alebo inštitúciách, kde je primárnou povinnosťou zodpovedných osôb overovať si splnenie podmienok na poskytovanie peňažných plnení subjektom, ktoré oň žiadajú. To platí o to viac v situáciách, v ktorých je predpokladaná miera opatrnosti u fyzickej osoby výrazne ovplyvnená emóciami alebo citovým vzťahom, ktorý páchatel' mieni využiť vo svoj prospech. Práve o takúto situáciu išlo aj v posudzovanom prípade, kedy obžalovaný G. W. zneužil náklonnosť poškodenej, ktorá bola do neho zaľúbená, pričom práve v úvodných mesiacoch partnerského vzťahu, ako tomu bolo aj v tejto veci, je u zaľúbenej osoby citový ľúbostný vzťah najintenzívnejší. Nie je ničím neobvyklým, že práve v takomto období sú potlačené racionálne mechanizmy uvažovania zneužívanej (poškodenej) osoby a preto nemôže byť táto okolnosť posudzovaná v prospech páchatel'a vystupujúceho v pozícii obžalovanej osoby. Skutočnosť, že nejde iba o ojedinelú situáciu, vyplýva aj z viacerých výpovedí vyššie menovaných svedkýň. Obžalovaný zjavne práve takúto situáciu u poškodenej využil a zneužil, pričom výrazne mu v tom pomohol nielen jeho fyzický vzhľad, ktorý opačné pohlavie považuje za príťažlivý, ale aj manipulatívne správanie a schopnosť komunikácie, ako sa o tom zmienil MUDr. Ivan André, PhD., znalec z odvetvia: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Psychiatria, vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. V súvislosti s týmto znaleckým dokazovaním možno už len doplniť, že u obžalovaného bola zistená zmiešaná porucha osobnosti, ktorá však ovládajúcu a rozpoznávaciu schopnosť obžalovaného v čase činu neovplyvňovala. Znalec na hlavnom pojednávaní taktiež výslovne uviedol, že obžalovaný pri vyšetrení prezentoval chorobu v zmysle liečenej schizofrénie, čo však znalec neakceptoval, pretože dospel k záveru, že obžalovaný to iba predstieral.

Na základe týchto zistení tak krajský súd považoval vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za spáchaný skutok právne posúdený ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona za plne opodstatnené.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného krajský súd považoval za opodstatnené iba tie, ktoré sa týkali sumy 14.550,- eur, ktorá bola zo skutkovej vety vypustená, ako aj námietky ohľadne výberu sumy 36.000,- eur, ktoré poškodená z účtu nevybrala, ale poskytla ich obžalovanému v rovine možnosti ich výberu z jej účtu práve osobou obžalovaného. Ostatné námietky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. V tejto súvislosti dodáva, že pokiaľ ide o prečítanie zápisníc o výsluchoch svedkov z prípravného konania, alebo z predchádzajúcich termínov hlavného pojednávania, bol postup prvostupňového súdu v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Zápisnice o výsluchu svedkov B. a P. T. boli prečítané podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku, teda z dôvodu ich nedosiahnuteľnosti (súd prvého stupňa sa opakovane pokúšal zabezpečiť ich prítomnosť za účelom ich opätovného výsluchu na hlavnom pojednávaní), pričom v ich prípade by boli splnené podmienky na čítanie zápisníc o ich výsluchoch aj podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko hlavné pojednávanie sa v danom termíne vykonalo v neprítomnosti obžalovaného a v takom prípade sa súhlas obžalovaného s čítaním zápisníc o predchádzajúcich výsluchoch svedkov nevyžaduje. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením obžalovaného, že zápisnicu o hlavnom pojednávaní, na ktorom bol vypočutý svedok P. T., nemožno použiť a jeho výsluch je nezákonný a to z dôvodu zrušujúcich uznesení Krajského súdu v Bratislave, ktorý prvostupňovému súdu vytkol viacero pochybení. Tieto pochybenia sa totiž nijako nedotýkali výsluchu menovaného svedka a táto časť konania nebola zaťažená ani inou vadou, pre ktorú by nebolo možné predmetnú zápisnicu o hlavnom pojednávaní v časti výsluchu svedka použiť (napr. z dôvodu neprítomnosti obžalovaného

a nesplnenia podmienok na konanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, tak ako to bolo pri druhom výsluchu poškodenej). Naopak, krajský súd okresnému súdu vytkol, že sa skutočnosťami vyplývajúcimi z výpovede svedka P. T. nijako nevysporiadal, z čoho implicitne vyplýva, že sa ňou súd mal a mohol zaoberať v smere jej vyhodnocovania spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Preto ak došlo k zmene v zložení senátu a hlavné pojednávanie sa vykonávalo od začiatku, bolo možné túto skoršiu zápisnicu o hlavnom pojednávaní v časti výsluchu svedka prečítať za zákonom stanovených podmienok, ktoré v posudzovanej veci boli splnené. Zápisnice o skorších výsluchoch ostatných svedkov boli taktiež prečítané za splnenia zákonných podmienok, pričom s ich čítaním obžalovaný vyjadril súhlas (na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.12.2020)

Pokiaľ ide o nevykonanie konfrontácie medzi obžalovaným a poškodenou, je potrebné zdôrazniť, že krajský súd v prvom zo svojich zrušujúcich rozhodnutí okrem iného konštatoval, že túto je možnú vykonať len na návrh. Na to, aby k uvedenej konfrontácii mohol súd pristúpiť, je ale potrebná účasť tak obžalovaného, ako aj poškodenej. Obžalovaný mal pritom možnosť domáhať sa konfrontácie pri výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.12.2020, ako aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.05.2021, kde bola poškodená prítomná, čo však neurobil a následne sa viaceré termíny hlavného pojednávania konali v jeho neprítomnosti, vrátane tých, kde bola prítomná aj poškodená, čím sám zapríčinil, že k uvedenej konfrontácii v podstate súd ani pristúpiť nemohol. Okrem toho, obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.05.2021 výslovne uviedol, že okrem výsluchu svedkov O. S., P. T., Y. W. a znalca T. N. H., PhD. iné návrhy na dokazovanie nemá. Jeho následný návrh na vykonanie konfrontácie medzi ním a poškodenou bol zaslaný e-mailom, teda elektronickými prostriedkami bez kvalifikovaného podpisu, ktoré nebolo doplnené písomne alebo ústne do zápisnice v lehote troch dní, v dôsledku čoho sa v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku o takomto podaní nekoná, a teda sa naň neprihliada. Ako už ale bolo uvedené, obžalovaný sa sám na hlavné pojednávanie nedostavil a preto takúto konfrontáciu ani nebolo možné vykonať. Navyše, so zreteľom na všetky vo veci vykonané dôkazy krajský súd už vykonanie konfrontácie medzi obžalovaným a poškodenou nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie v merite veci, keďže tak bolo možné rozhodnúť na podklade všetkých doposiaľ vykonaných dôkazov a skutočností z nich vyplývajúcich, ktorých vyhodnotením spôsobom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku bolo možné jednoznačne ustáliť, že skutočnému stavu veci zodpovedá práve tá verzia, ktorú popísala poškodená a ktorú dopĺňajú ostatné vo veci vykonané dôkazy.

Pokiaľ ide o vyžiadanie si dodatočného súhlasu štátu pôvodu, ktorý obžalovaného vydal na trestné stíhanie v tejto trestnej veci na základe vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu, a to na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 09.07.2013, sp. zn. 4T/77/2013, krajský súd z pripojeného spisu tohto súdu uvedenej spisovej značky zistil, že takýto dodatočný súhlas bol vyžiadaný, avšak rozhodnutím Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 07.04.2020 sp. zn. 313 Hr 13/20i nebolo žiadosti slovenských úradov o dodatočné vydanie G. Z. (W.) na výkon označeného trestu vyhovie. Obžalovaný G. W. sa pritom zásady špeciality nevzdal a na jej uplatnení trval. Tým bol pokyn krajského súdu splnený a ďalšie úkony súdu v tomto smere neboli potrebné, resp. neprichádzali do úvahy.

V súvislosti s argumentáciou obžalovaného, ktorou kládol dôraz na to, že mal oprávnenie disponovať s účtami poškodenej odvolací súd odkazuje na časť odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorej na túto okolnosť poukazoval, pričom dodáva, že táto okolnosť v konaní nebola sporná. Podstatnou bol ten fakt, že sa k tomuto dispozičnému oprávneniu k účtom poškodenej dopracoval na základe uvedenia poškodenej do omylu.

Čo sa týka skutočnosti, že súd prvého stupňa nevyhotovil písomne uznesenie, ktorým podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať ďalšie dôkazy, v dôsledku čoho obžalovanému v rozpore s uvedeným ustanovením neoznámil toto rozhodnutie, krajský súd poznamenáva, že rozhodnutie, ktorým súd odmieta vykonať dôkaz je rozhodnutím, ktorým sa upravuje spôsob vykonania dôkazov, ktoré sa v zmysle § 178 ods. 1 Trestného poriadku nemusí vyhotovovať (pozri tiež prof. JUDr. Jozef Záhora, PhD., ASPI, komentár VK k § 178 Trestného poriadku a JUDr. Peter Štiff, ASPI, komentár VK k § 272 Trestného poriadku). Oznamovacia povinnosť v zmysle ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku sa tak vzťahuje výlučne na situácie, keď je obžalovaný prítomný na hlavnom pojednávaní. Ak takéto rozhodnutie o odmietnutí dôkazov bolo vyhlásené na poslednom termíne hlavného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok a na ktorom obžalovaný nebol prítomný, strácalo by akékoľvek osobitné oznamovanie (a už vôbec nie písomné) takéhoto rozhodnutia svoje opodstatnenie, keďže jednak voči

takémuto uznesení nie je prípustná sťažnosť, a jednak a najmä odôvodnenie rozsudku musí okrem iných náležitostí vyžadovaných ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku obsahovať aj náležité vysvetlenie dôvodov, prečo súd nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Takéto odôvodnenie napadnutý rozsudok nepochybne obsahuje. Práve z uvedených dôvodov je potrebné dikciu § 272 ods. 3 Trestného poriadku v súvislosti s oznamovaním uznesenia o odmietnutí vykonania ďalších dôkazov vykladať v kontexte ustanovenia § 178 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd pritom dôvody uvedené prvostupňovým súdom v odôvodnení svojho rozsudku doplnil o svoje úvahy vo vzťahu k nevykonaniu výsluchu svedka P. a k zákonnosti prečítania jeho skoršej výpovede, ako aj k nevykonaniu konfrontácie medzi obžalovaným a poškodenou. V ostatnom treba tiež vychádzať z prejavu obžalovaného, ktorý ohľadne návrhov na doplnenie dokazovania učinil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.05.2021.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného, že súčet súm uvedených v skutkovej vete, ktoré mali byť obžalovanému odovzdané, resp. ich mal sám vybrať, je 91.019,- eur, a nie 101.019,- eur, ako sa to konštatuje v skutkovej vete, čo je presne o 10.000,- eur viac, než predstavuje súčet jednotlivých súm, krajský súd uvádza, že vychádzajúc zo skutkovej vety rozsudku, bol súčet jednotlivých súm správny a obžalovaný si zrejme nevšimol, že pri výberoch uskutočnených dňa 07.07.2011 z účtu poškodenej vedenom v Tatra banke, a.s., je popri výbere sumy 4.600,- eur uvedený aj výber sumy 10.000,- eur.

Nakoľko vina obžalovaného bola preukázaná v rovine najvyššej možnej istoty, ktorú možno od ľudského poznania očakávať a to na úrovni pravidla mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť, súd ho uznal vinným v zmysle žalovaného skutku, z ktorého skutkovej vety vypustil sumu 14.550,- eur a upravil spôsob, akým obžalovaný získal sumu 36.600,- eur, a celkovo skutkovú vetu upravil tak, aby zodpovedala výsledkom vyplývajúcim z procesu dokazovania. Na tomto základe tak nevyhnutne upravil aj celkovú sumu, o ktorú sa obžalovaný v dôsledku uvedenia poškodenej do omylu obohatil, ktorá tak predstavovala sumu 86.469,- eur. Oproti sume 101.019,- eur uvedenej v skutkovej vete napadnutého rozsudku teda išlo o sumu zníženie o 14.550,- eur. Hoci si je krajský súd plne vedomý právneho názoru vysloveného v Stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2019, Tpj 26/2019, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2019 pod č. 14, v zmysle ktorého nemusia byť súčasťou skutkovej vety rozsudku skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), krajský súd nepovažoval v tomto smere za nevyhnutné vypúšťať zo skutkovej vety predchádzajúce odsúdenie obžalovaného odôvodňujúce použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona, ak ho do skutkovej vety zakomponovala obžaloba a aj prvostupňový súd vo svojom rozsudku.

Krajský súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci všetky zistené a preukázané skutočnosti vyplývajúce z vyššie zmienených dôkazov tvoriacich jeden ucelený, na seba nadväzujúci a vzájomne sa dopĺňajúci celok a spôsob ich hodnotenia v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vylučujú akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovaného za stíhaný zločin. Ustálenej právnej kvalifikácii zodpovedajú všetky skutkové okolnosti a to aj po ich miernej úprave oproti ich vymedzeniu v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku.

Na podklade všetkých takto uvedených skutočností odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že obžalovaného uznal za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Nakoľko odvolací súd na základe preskúmania všetkých výrokov napadnutého rozsudku zrušil výrok o vine, v zmysle ustanovenia § 321 ods. 3 Trestného poriadku musel obligatórne zrušiť aj výrok o treste a všetky ďalšie výroky, ktoré mali podklad vo výroku o vine (výrok o náhrade škody).

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Rovnako ako prvostupňový súd aj nadriadený súd nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť upravenú v § 36 Trestného zákona a súčasne zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona spočívajúcu v tom, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Pri prevažujúcom pomere priťažujúcich okolností by sa inak u obžalovaného zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, avšak obžalovaný už bol v minulosti rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16.01.2001 sp. zn. 3T/44/1999 odsúdený za trestný čin, ktorý by v zmysle § 437 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 11 Trestného zákona bol zločinom aj podľa tohto Trestného zákona, v dôsledku čoho bolo u neho potrebné aplikovať § 38 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvyšuje o jednu polovicu a ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona sa nepoužije. Vychádzajúc z trestnej sadzby upravenej v § 221 ods. 3 Trestného zákona, t. k. 3 roky až 10 rokov a za použitia spôsobu výpočtu upraveného v § 38 ods. 8 Trestného zákona, tak výsledná trestná sadzba predstavovala rozpätie 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov.

V súvislosti s posudzovaním otázky možného súbehu trestných činov krajský súd zistil, že stíhaný trestný čin je v súbehu s trestným činom, pre ktorý bol uznaný vinným a odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 09.07.2013 sp. zn. 4T/77/2013 a na tomto základe by tak prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. V posudzovanej veci tak ale postupovať nebolo možné a to z dôvodu, že štát pôvodu, ktorý obžalovaného vydal na trestné stíhanie vedené na území Slovenskej republiky v tejto trestnej veci, nevyhovel žiadosti súdu o dodatočný súhlas na vydanie obžalovaného na výkon trestu uloženého mu označeným rozsudkom Okresného súdu Trebišov. Opačný postup by viedol k prelomeniu zásady špeciality, čo je z hľadiska jej významu a zmyslu vylúčené. Súhrnným trestom tak nebolo možné postihovať obžalovaného aj za trestnú činnosť, pre ktorú bol uznaný za vinného vyššie zmieneným rozsudkom.

Pokiaľ ide o určenie konkrétneho druhu a výmery trestu krajský súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že obžalovanému nemožno uložiť iný druh trestu (podľa § 53 ods. 2 Trestného zákona) namiesto trestu odňatia slobody, čo je odôvodnené povahou a závažnosťou stíhaného trestného činu, ako aj osobou obžalovaného a možnosťami jeho nápravy, determinovanými jeho trestnou minulosťou a postojom k spáchanej trestnej činnosti.

Čo sa týka výmery trestu, krajský súd považoval za čiastočne dôvodnú argumentáciu obžalovaného týkajúcu sa dĺžky vedeného trestného stíhania voči jeho osobe ako skutočnosti zakladajúcej dôvod na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona pod jeho upravenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Skutočnosti spočívajúce v tom, že v trestnej veci obžalovaného G. W. došlo až k dvom zrušujúcim uzneseniam odvolacieho súdu vo vzťahu k meritórnym rozhodnutiam súdu prvého stupňa a v tom, že k predĺžovaniu konania došlo aj v dôsledku zmien v zložení senátu prvostupňového súdu, takýto postup skutočne odôvodňovali. Na dĺžku konania však mal nemalý vplyv aj samotný obžalovaný, ktorý sa trestnému stíhaniu vyhýbal pobytom v cudzine, v dôsledku čoho bol na neho v posudzovanej trestnej veci v roku 2012 vydaný príkaz na zatknutie a v roku 2014 aj európsky zatýkací rozkaz, na podklade ktorého bol obžalovaný obmedzený na osobnej slobode príslušnými orgánmi Rakúskej republiky a následne justičnými orgánmi tohto štátu vydaný slovenským orgánom až dňa 12.03.2015. Okrem toho obžalovaný ovplyvnil dĺžku konania svojimi účelovými opakovanými žiadosťami o odňatie a prikázanie veci inému súdu, o ktorých bolo rozhodované krajským súdom, pričom v poslednom z týchto rozhodnutí krajský súd výslovne uviedol, že zo strany obžalovaného ide o šikanózný výkon práva. Obžalovaný sa teda výrazným dielom pričínil o celkovú dĺžku konania, a teda nešlo výlučne len o prietahy konajúcich súdov.

Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za dôvodné zmierniť obžalovanému výmeru trestu odňatia slobody oproti prvostupňovému rozsudku o 1 rok a 6 mesiacov, preto mu za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona pri tomto druhu trestu určil výmeru 5 rokov a 6 mesiacov.

V súvislosti s určovaním výmery trestu tak krajský súd na jednej strane prihliadol k dĺžke vedeného trestného stíhania, na druhej strane bol povinný prihliadať aj na kritéria vymedzené v § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere bolo potrebné zohľadniť zavrhnúťhodný spôsob spáchania činu, v rámci ktorého obžalovaný využil citový vzťah poškodenej, ktorý k nemu prechovávala, ako aj jej dôveru, a rovnako následok, ktorý spočíval v obohatení sa na úkor poškodenej o sumu 86.469,- eur, čím sekundárne spôsobil poškodenej existenčné problémy dotýkajúce sa celej jej rodiny, keďže musela riešiť tzv. osobný bankrot za účelom vysporiadania svojich dlhov voči bankám, pričom v dôsledku takéhoto konania obžalovaného musel ísť syn poškodenej bývať k svojmu otcovi. Obžalovaný pritom neprejavil žiadnu ľútosť nad takýmto konaním, naopak, nepravdivo poškodenú obviňoval z hrania hazardných hier, z užívania drog, z nezodpovedného spôsobu života vychádzajúceho z údajných ďalších dlžôb poškodenej a zo sexuálneho vzťahu s inou osobou. Bezcitnosť obžalovaného a absencia akejkoľvek sebareflexie tak predznamenáva záver o možnostiach jeho nápravy, ktorý si na základe týchto zistení možno komplexne utvoriť v spojitosti s jeho doterajšou kriminálnou minulosťou. Z odpisu registra trestov totiž vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 9 krát odsúdený prevažne pre majetkovú trestnú činnosť a to predovšetkým pre trestné činy podvodu. Pred spáchaním stíhaného trestného činu bol obžalovaný 5 krát odsúdený vždy aj za trestné činy podvodu, pričom v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol, čo však nebráni tomu, aby páchanie tejto trestnej činnosti bolo zohľadňované pri posudzovaní osoby obžalovaného, keďže fikciu neodsúdenia nemožno stotožňovať s fikciou nespáchania trestného činu. V osobe obžalovaného tak ide o špeciálneho recidivistu, na ktorého doposiaľ použité prostriedky štátneho donútenia nemali žiaden relevantný vplyv. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že takéto vplyv nemali ani ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré mu až v troch prípadoch boli uložené pred spáchaním posudzovaného trestného činu a to postupne vo výmerách 10 mesiacov, 33 mesiacov a 5 rokov. Aj po spáchaní tohto trestného činu sa obžalovaný opakovane dopúšťal trestnej činnosti, pričom naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 08.04.2022 sp. zn. 5T/154/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15.11.2022 sp. zn. 4To/99/2022, ktorým mu bol za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 26.02.2021 sp. zn. 1T/14/2018.

Na podklade takto rozvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že možnosti nápravy obžalovaného sú výrazne obmedzené a na základe všetkých atribútov, ktoré je súd povinný vziať na zreteľ v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona za súčasnej snahy o dosiahnutie účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Trestného zákona, považuje trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov za adekvátny, zodpovedajúci povahe a závažnosti spáchaného trestného činu a osobe obžalovaného, reflektujúci aj dĺžku trestného stíhania obžalovaného.

Možno teda konštatovať, že opakovaná recidíva u obžalovaného i napriek predchádzajúcim odsúdeniam a výkonom nepodmienečných trestov odňatia slobody, ako aj následné, po spáchaní posudzovaného trestného činu opakované páchanie trestnej činnosti, a teda doposiaľ zjavne neúčinné pôsobenia na obžalovaného prostriedkami trestného práva, postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu a absencia akejkoľvek sebareflexie v spojení s vyššie zmienenou závažnosťou spáchaného zločinu, nedávajú žiaden rozumný podklad k tomu, aby bol obžalovanému ukladaný miernejší trest, nakoľko by sa vymykal účelu trestu a nezohľadňoval by všetky funkcie trestu. Na obžalovaného je popri výchovnom pôsobení trestu potrebné pôsobiť aj výraznejšou represiou pri dôslednom rešpektovaní preventívnej funkcie trestu (tak v rovine individuálneho, ako aj generálneho preventívneho pôsobenia), a napokon aj ochrannej funkcie trestu, ktorej zmyslom je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Výmeru 5 rokov a 6 mesiacov tak odvolací súd považuje za plne primeranú všetkým zisteným okolnostiam vzťahujúcim sa na posudzovaný prípad a osobu obžalovaného, a to aj so zreteľom na to, že obžalovaný aktuálne vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený už zmieneným rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 08.04.2022 sp. zn. 5T/154/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15.11.2022 sp. zn. 4To/99/2022. Akékoľvek zohľadňovanie tohto trestu uloženého mu v inej trestnej veci nemá opodstatnenie, keďže medzi posudzovaným trestným činom a trestným činom, pre ktorý bol uvedeným rozsudkom odsúdený,

nie je vzťah súbehu, ale ide o recidívu. Krajský súd tak prihliadal na všetky okolnosti vzťahujúce sa stíhaný zločin a osobu obžalovaného a s poukazom na všetky zistené skutočnosti nezistil žiadnu zásadnú okolnosť, pre ktorú by mu mohol byť uložený ešte miernejší trest a za takúto nepovažoval ani už spomenutý výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v inej trestnej veci.

Pokiaľ ide o otázku súbehu krajský súd dodáva, že trestné činy, pre ktoré bol obžalovaný G. W. odsúdený v trestných veciach vedených na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 1T/14/2018 a Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5T/154/2018, boli spáchané v dňoch 14.08.2017 a v júli 2018, resp. 06.02.2014, teda po tom, čo bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Trebišov z 09.07.2013, sp. zn. 4T/77/2013. Na tomto základe nemôže ísť o vzťah súbehu týchto trestných činov s trestným činom, ktorý je predmetom posudzovania v tomto konaní, keďže deliacim momentom, ktorý v danom prípade odlišuje súbeh od recidívy je práve vyhlásený rozsudok Okresného súdu Trebišov, ku ktorému ukladanie súhrnného trestu z vyššie uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy. Na tomto základe je bezpredmetná aj argumentácia obžalovaného ohľadne možného použitia ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona, ktorého aplikácia by aj v prípade ukladania súhrnného trestu bola vylúčená s ohľadom na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 06.02.2020, sp. zn. 5 Tdo 66/2019, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2020 pod č. 26.

Nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, krajský súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona).

Krajský súd v súlade s dikciou § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej R. P., škodu v sume 86.469,- eur, ktorú jej trestným činom spôsobil, nakoľko táto bola jednoznačne preukázaná vykonaným dokazovaním, predovšetkým so zreteľom na prečítané listinné dôkazy. Okrem toho, v zmysle druhej vety označeného ustanovenia Trestného poriadku súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, ak škoda nebola dosiaľ uhradená, čo je presne posudzovaný prípad. Pokiaľ obžalovaný v tejto súvislosti poukazyval na to, že v rámci vysporiadania sa poškodenej so svojimi veriteľmi (jej oddĺženia) v osobitnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4K/89/2011, mohlo dôjsť k tomu, že u poškodenej nedošlo k takému úbytku na jej majetku, aký zodpovedá škode uvedenej v skutkovej vete tohto rozsudku a teda v prípade uloženia povinnosti obžalovanému túto škodu nahradiť by mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu sa na strane poškodenej, krajský súd dodáva, že vysporiadanie dlhov medzi poškodenou a jej veriteľmi je výlučne otázkou vzťahu medzi nimi a obžalovaný, ktorý reálne spôsobil škodu v konkrétnej výške, sa nemôže zbaviť svojej povinnosti s odvolaním sa na to, že veritelia alebo len jeden z nich sa uspokojil iba s časťou úhrady svojej pohľadávky. Dokonca aj keby všetci veritelia odpustili poškodenej jej dlhy, nebola by táto skutočnosť prekážkou na to, aby bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť spôsobenú škodu v celom rozsahu. Ide o úplne iný vzťah medzi ním a poškodenou oproti vzťahu medzi poškodenou a jej veriteľmi, od ktorého nie je závislé rozhodovanie o náhrade škody, ktorú ma obžalovaný poškodenej uhradiť a preto v rovine zodpovednostného vzťahu medzi nimi nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie sa poškodenej na základe takto uloženej povinnosti obžalovanému.

Nakoľko si poškodená uplatnila svoj nárok na náhradu vo vyššej výške, než o ktorej bolo týmto rozsudkom rozhodnuté, krajský súd ju v súlade s § 288 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na všetky rozvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave o odvolaní obžalovaného rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokov tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal (aj na základe doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí) dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.